

עפ"ת 13017/11/23 - יוסי אטמזגין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 13017-11-23 אטמזגין נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 37856/2020

לפני	כבוד השופט עמית יורם צלקובניק
מערער	יוסי אטמזגין
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני הודעת "ערר" על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקוה מיום 31.10.23 בתיק פל 11213-01-20 לפיה נדחתה בקשת העורר מיום 31.10.23 להורות על מתן הוראות לחברת פלאפון להמציא איכון לטלפון סלולרי של העורר המתייחס ליום 26.1.20 בין השעות 16:00-13:00.

יובהר כי העורר הורשע על ידי בית המשפט לתעבורה ביום 9.8.20 לאחר שמיעת הוכחות, בכך שנהג ברכב ביום 26.1.20 בשעה 15:40 לערך, בנס ציונה, ללא רישיון נהיגה, ללא ביטוח ובעת שהיתה מוטלת עליו פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 3 שנים מכוח פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בתיק קודם. ביום 15.9.20 הוטלו על המערער 17 חודשי מאסר בפועל הכוללים הפעלת מאסרים מותנים, וכן 7 שנות פסילת רישיון נהיגה.

העורר טען במשפטו כי שהה במועד ביצוע העבירות במרפאה בבית החולים קפלן, יחד עם אשתו ובתו, וחזר לביתו בנס ציונה באוטובוס, ומשכך לא נהג ברכב כפי שעלה מעדותו של שוטר בבית משפט קמא. בית משפט קמא דחה את הטענה לאחר שניתן אמון בעדות השוטר שהועדפה על פני עדותו של העורר.

ערעור שהוגש כנגד פסק הדין נדחה ביום 16.12.20 (עפ"ת 10-20-34269).

לאחר סיום הליך הערעור הוגשה על ידי העורר בקשה לבית המשפט העליון לקיום משפט חוזר לצורך העדת אשתו שנמנעה לפי הנטען ממסירת עדות בשל סכסוך משפחתי כלשהו, והתרצתה בינתיים למסור עדותה.

הבקשה לקיום משפט חוזר נדחתה על ידי בית המשפט העליון בהחלטה שניתנה ביום 14.7.22 (מח 4496/22).

העורר באמצעות עו"ד ד' גולן, טוען בבקשתו דהיום כי הראיה הקשורה באיכון הטלפון נדרשת לצורך ביסוס טענת אליבי, היינו כי שהה במרפאה בשעה בה יוחסה לו ביצוע הנהיגה, וזאת "כדי לשכנע את בית המשפט העליון לקיים משפט חוזר בעניינו...".

בית משפט קמא (כב' השופטת ש' שפר) קבע בהחלטתו כי פסק הדין שניתן בעניינו של המערער חלוט זה מכבר, וכי

מהות הבקשה היא קיום משפט חוזר ואין להיעתר לה.

בהודעת הערר חזר העורר על בקשתו וטען כי הראיה נדרשת לצורך "פתיחת הדלת" לקיום משפט חוזר. עוד הובהר כי העורר סיים בינתיים לרצות מאסרו, וכי תקופת הפסילה הארוכה שהוטלה היא המכבידה עליו.

ב"כ המשיבה, **עו"ד ג' פאר**, מתנגד לקבלת הערר, והוא מבקש להורות על מחיקתו על הסף; צוין כי מדובר למעשה בבקשה לקיום משפט חוזר, שכמוה כ"מסע דייג" לאיתור ראיה נוספת, וכי הבקשה אינה עומדת באמות המידה הנדרשות לצורך קיום משפט חוזר.

דינו של הערר להידחות.

על פי הוראת סעיף 31(א) לחוק בתי המשפט (נוסח משולב) תשמ"ד - 1984 "נשיא בית המשפט העליון או המשנה לנשיא או שופט אחר של בית המשפט העליון שקבע לכך הנשיא רשאי להורות כי בית המשפט העליון או בית משפט מחוזי שיקבע לכך, יקיים משפט חוזר בענין פלילי שנפסק בו סופית, אם ראה כי נתקיים אחד מאלה:

- (1) בית משפט פסק כי ראיה מהראיות שהובאו באותו ענין יסודה היה בשקר או בזיוף, ויש יסוד להניח כי אילולא ראיה זאת היה בכך כדי לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון;
- (2) הוצגו עובדות או ראיות, העשויות, לבדן או ביחד עם החומר שהיה בפני בית המשפט בראשונה, לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון;
- (3) אדם אחר הורשע בינתיים בביצוע אותו מעשה העבירה, ומהנסיבות שנתגלו במשפטו של אותו אדם אחר נראה כי מי שהורשע לראשונה בעבירה לא ביצע אותה;
- (4) נתעורר חשש של ממש כי בהרשעה נגרם לנידון עיוות דין.

אכן, ניתן להורות על עריכת בדיקה לצורך קיומו של משפט חוזר ונקבע כי "דומה שכיום אין עוד מחלוקת בכל הנוגע לזכות העיון הנובעת מן ההכרה בהליך של משפט חוזר, ובתוך כך גם על הזכות לבקש כי בית המשפט יורה על עריכת בדיקה, לקראת משפט חוזר, בהתקיים התנאים המצדיקים זאת." (בש"פ 3303/14 **דודי בר יוסף נ' מדינת ישראל** (נבו 09.07.2014)); עם זאת הסמכות להורות על עריכת הבדיקה נתונה לבית המשפט העליון שבפניו מוגשת הבקשה לקיום משפט חוזר. זוהי הפרקטיקה הנוהגת, וכך נקבע - "**כיוון שעסקינן בסמכות להורות על מימוש הזכות אשר באה לשרת את ההליך שמתנהל לפני בית משפט, סמכות זו מצויה בידי אותו מותב שמנהל את ההליך, ורק בידיו. במקרה של ערעור, מדובר בערכאת הערעור (בית משפט מחוזי או בית משפט זה). במקרה של בקשה למשפט חוזר, מדובר בנשיאו או שופט אחר של בית משפט זה אשר דן באותה בקשה (ראו סעיף 31 לחוק בתי המשפט).**" (בש"פ 213/19 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (נבו 06.02.2019, פסקה 32)).

נוכח האמור לא מסורה לבית משפט קמא סמכות עניינית לעסוק בבקשה שהוגשה שתכליתה המצאת ראיה נוספת העשויה להתלוות לבקשה למשפט חוזר, ככל שזו תוגש, וממילא לא ניתן לשעות לערר על החלטת בית משפט קמא הדוחה את הבקשה מטעם זה. אוסיף את המובן מאליו כי מדובר בפסק דין חלוט מזה שנים, ואף בשל כך לא היה מקום

להגשת הבקשה לבית משפט קמא שסיים מלאכתו בתיק שלוש שנים לפני הגשת הבקשה.

נוכח האמור אין מקום להידרש לפרטי בקשתו של העורר לבית משפט קמא, ואולם יש לציין כי הבקשה מתייחסת לראיה שטרם באה לעולם ואין לדעת מה טיבה, ולא ניתן כל הסבר ממשי על ידי העורר מדוע לא התבקשה בדיקת האיכון בעת התנהלות ההליכים בבית משפט קמא או בעת הליך הערעור.

הערר נדחה לפיכך.

המזכירות תעביר ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ג' כסלו תשפ"ד, 16 נובמבר 2023, בהעדר
הצדדים.